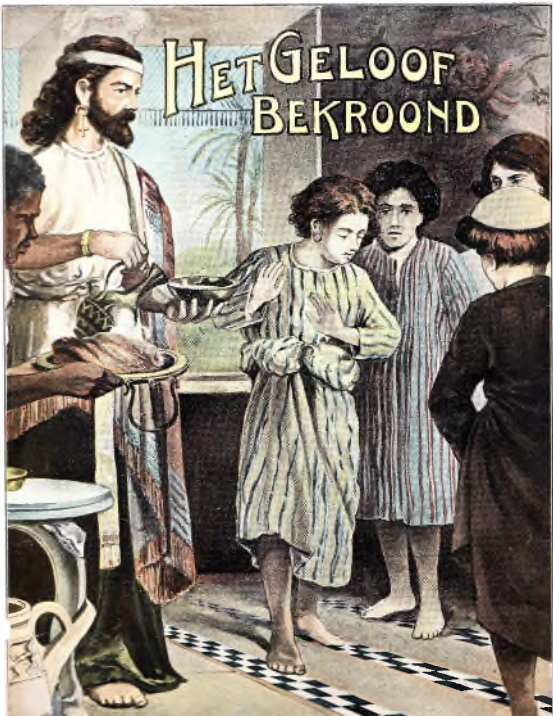

HET GELOOF BEKROOND

Het Geloof bekroond.

DOOR JOHANNES.

David en de leeuw.

J. N. VOORHOEVE,

-- DEN HAAG. --

„Mijn hoofd, mijn hoofd!”

HET GELOOF BEKROOND.

---

eloof in den grooten God, die in den hemel woont, is iets groots en heerlijk, lieve kinderen. Het is vertrouwen in Hem, die machtig en gewillig is om de menschen te helpen. Dit geloof kunnen niet alleen volwassen menschen hebben, maar ook kinderen. Heel dikwijls hebben daarin kinderen zelfs groote menschen beschaamd. Denken we maar eens aan dat meisje, dat, toen er ergens een openbare bidstond zou gehouden worden om regen, daar het weken en weken niet geregend had en alles verdroogde, de eenige was, die een paraplu meenam. Toen men haar uitlachte, omdat ze in dat warme weer een paraplu bij zich had, zei ze: „Maar we zijn immers op weg om te bidden om regen!” En haar geloof werd bekroond: op den terugweg had zij de paraplu noodig, want een heerlijke regenbui viel neder als antwoord op het gebed!

Ik zal u in dit boekje, bij de mooie platen, die er in staan, eenige geschiedenissen uit den Bijbel vertellen, waaruit ge zien zult, hoe God *steeds* het geloof bekroont.

Neem eerst den omslag maar eens vóór u.

Daar ziet ge vier jongens van ongeveer veertien jaar. Het zijn Jodenjongens, van deftige familie, — prinses, — die ver van hun land en maag-schap in een moeilijk geval zijn gekomen. Zij woonden in Palestina, maar waren vandaar gevangelijk weggevoerd naar Babel, waar God niet werd gevreesd. En nu moesten zij met de andere gevangen genomen jongemensch en wijn drinken, die aan de afgoden was gewijd, en vleesch eten, dat voor hen, omdat zij Joden waren, onrein was; want ge weet, dat de Joden bijvoorbeeld geen varkensvleesch mochten eten. Nu hadden die jongens best kunnen zeggen: we behoeven ons hier in 't vreemde land aan die Joodsche wetten niet te houden. Dat gaat tóch niet. Maar deze jongelingen hadden God lief, en spraken daarom *niet* zoo. Ze weigerden vleesch te eten en wijn te drinken. En toen ze tóch moesten, stelde Daniël, één van de vier, aan den overste der kamerlingen voor, om het tien dagen met hen te probeeren, zonder dat zij vleesch behoeften te eten of wijn te drinken. Zagen ze er dan slechter uit dan de andere jongelingen, dan kon hij doen, wat hij goed achtte. Ze zeiden dit in het vertrouwen, dat God de groenten en vruchten, die ze zouden eten, en het water, dat ze zouden drinken, zou zegenen. En

Aan de moeder teruggegeven.

In den vurigen oven.

dit geschiedde ook. God bekroonde hun geloof. — Het is heerlijk, reeds zoo jong alles aan God te kunnen overgeven. En dan in een vreemd land! Hoe moedig ook, niet waar?

David was óók zoo moedig. Hij was al ouder dan deze vier jongens, maar toch nog een jonge man, toen hij de schapen zijns vaders weidde. Eens kwam er een leeuw woest aangerend, om een lam weg te rukken en te verslinden. En wat deed hij? Weglopen? Een knecht, een huurling, zou het gedaan hebben. Maar David was de zoon, en hij had hart voor hetgeen zijn vader hem toevertrouwde. Bovendien was hij een geloovige jongeling. Daarom bad hij. En toen, op zijn God vertrouwend, liep hij het verscheurende dier tegemoet, en sloeg het dood. Hoe dapper! Maar toen hij later vertelde, dat hij dit gedaan had, schreef hij het niet aan zijn eigen dapperheid toe. Hij zei, dat *God* zijn geloof had bekroond.

Dit ondervond ook eens een rijke vrouw. Ze woonde te Sunem. Ze was godvreezend en daarom gastvrij. Toen er nu op zekerem dag een vreemdeling door haar woonplaats kwam, noodigde zij hem in haar huis uit, zonder te weten, of hij een aangenaam man was. Zoo beoefende zij de ware gastvrijheid. En onwetend herbergde zij een engel. Dit merkte zij eerst later. Ze zei toen tegen haar man, dat die gast een profeet was, een heilige man. En ze stelde hem voor, om voor dien Elisa — zoo heette hij — een logeerkamer te laten maken. Dit gebeurde. En uit dankbaarheid — als belooning ook voor haar gastvrijheid — gaf Elisa haar in 's Heeren naam de verzekering, dat zij een kind zou krijgen. En dit geschiedde. Maar ziet, toen het jongetje groot geworden was, en met zijn vader bij de maaiers in het veld vertoefde, kreeg het een zonnesteek. De vader liet het dadelijk naar zijn moeder brengen. Deze nam het op de knieën, en deed wat zij kon, om het kind in 't leven te behouden. Doch, helaas!... 's middags stierf het. O, hoe bedroefd was zij! Zij wist niet wat te doen. Ja toch! zij had geloof in God. En daarom legde zij haar zoon op het bed van Elisa, liet een ezel zadelen, en begaf zich toen onverwijd op weg om Elisa te zoeken. Eindelijk vond zij hem, liet zich door Elisa's knecht, die haar tegemoet kwam, niet ophouden, maar ging regelrecht op den man Gods toe om hem om hulp te smeeken. Deze troostte haar en ging met haar mee. En in haar huis gekomen, sloot hij zich in zijn kamer op, en strekte zich over den jongen uit. En zie, toen begon er leven te komen. De jongen werd warm, niesde zevenmaal en opende de oogen. O, welk een blijdschap, toen Elisa haar had laten roepen in zijn kamer, en hij, op haar levenden zoon wijzende, kon zeggen: „Neem uwen zoon op!” De gelukkige vrouw viel voor zijn voeten en boog zich ter aarde. Heerlijk was haar geloof bekroond!

En heerlijker nog werd het geloof bekroond van Daniël en zijn drie vrienden. — dezelfde van wie ik u reeds sprak, — toen ze volwassen mannen waren geworden.

De koning Nebukadnézar maakte een groot beeld van goud. En ledereen,

Daniël in den leeuwenkuil.

die weigerde dat beeld te aanbidden, zou in een oven van brandend vuur worden geworpen. De drie vrienden van Daniël, die God vreesden, wilden evenwel geen beeld aanbidden; ze wisten, dat dit niet mocht. (Daniël wist dit ook, en zou óók niet voor het beeld gebogen hebben; maar hij behoorde niet tot de mannen, die hiertoe gedwongen werden.) Toen deze drie mannen nu niet buigen wilden voor het beeld, dreigde de koning hen. Maar onbevreesd antwoordden zij: „Onze God, Dien wij eeren, is machtig ons te verlossen.” De koning werd daarop zóó vertoornd, dat hij den oven nog zevenmaal hecter liet stoken, en er toen de drie mannen liet inwerpen. Maar God zond Zijn engel, zoodat de koning weldra vol ontzetting vier mannen in het midden van het vuur zag wandelen; want de engel des Heeren was bij hen gekomen, en de banden, waarmee de drie mannen gebonden waren, waren verbrand, maar zij zelf niet. En toen ze nu straks uit den oven kwamen, bleek, dat hun kleeren niet eens naar de vlammen roken, ja, dat geen haar van hun hoofd was verzengd! Zóó weet de Heere de zijnen, die op Hem vertrouwen, uit de verzoeking te verlossen!

Dat ondervond ook Daniël, de man, die daar tusschen de leeuwen zit! Men had hem gezegd, dat hij niet tot God mocht bidden. Maar Daniël had God lief, en wilde God meer gehoorzamen dan de menschen. Daarom bleef hij driemaal daags bidden. Doch toen jubelden zijn vijanden. Want de straf was: in den leeuwenkuil zou een ieder worden geworpen, die gedurende dertig dagen tot eenig God of mensch zou bidden anders dan tot den koning Darius. En daar wordt dan deze man Gods geworpen in den kuil der leeuwen. Doch — wonder boven wonder! — de leeuwen deden hem niets. Welk een vrede en blijdschap ligt op zijn gelaat. Geen haar is van hem gekrenkt. De leeuwen liggen als trouwe huishonden aan zijn voeten. Maar — misschien hadden de leeuwen geen honger? Dat bleek straks wel anders, toen Daniël uit den leeuwenkuil verlost werd door den koning, en zijn vijanden er in werden geworpen! Ze waren *uitgehongerd!* Doch... *Daniël deden ze niets.* Waarom niet? De Bijbel zegt het ons: „God zond Zijn Engel, en Hij sloot den muil der leeuwen toe.” Maar ook: „Door het geloof werden de muilen der leeuwen toegestopt.” God bekroonde het *geloof* van Zijn getrouwen dienstknecht.

Lieve kinderen! zonder geloof is het onmogelijk God te behagen. We moeten gelooven, dat er een God is; gelooven, dat die God den Heere Jezus gaf om door Zijn bloed ons van onze zonden te verlossen; geloovig vertrouwen stellen in al wat de God des hemels voor ons heeft gedaan, tot ons zegt, en voor ons doen wil!... Wie op den Heere God vertrouwt, zal niet beschaamd worden.

